Перець

№ 21 (751)
Рік видання 40
ЛИСТОПАД
1966
КИЇВ

Ціна 10 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПРОТИ ПОГАНИХ ТЕЛЕПЕРЕДАЧ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

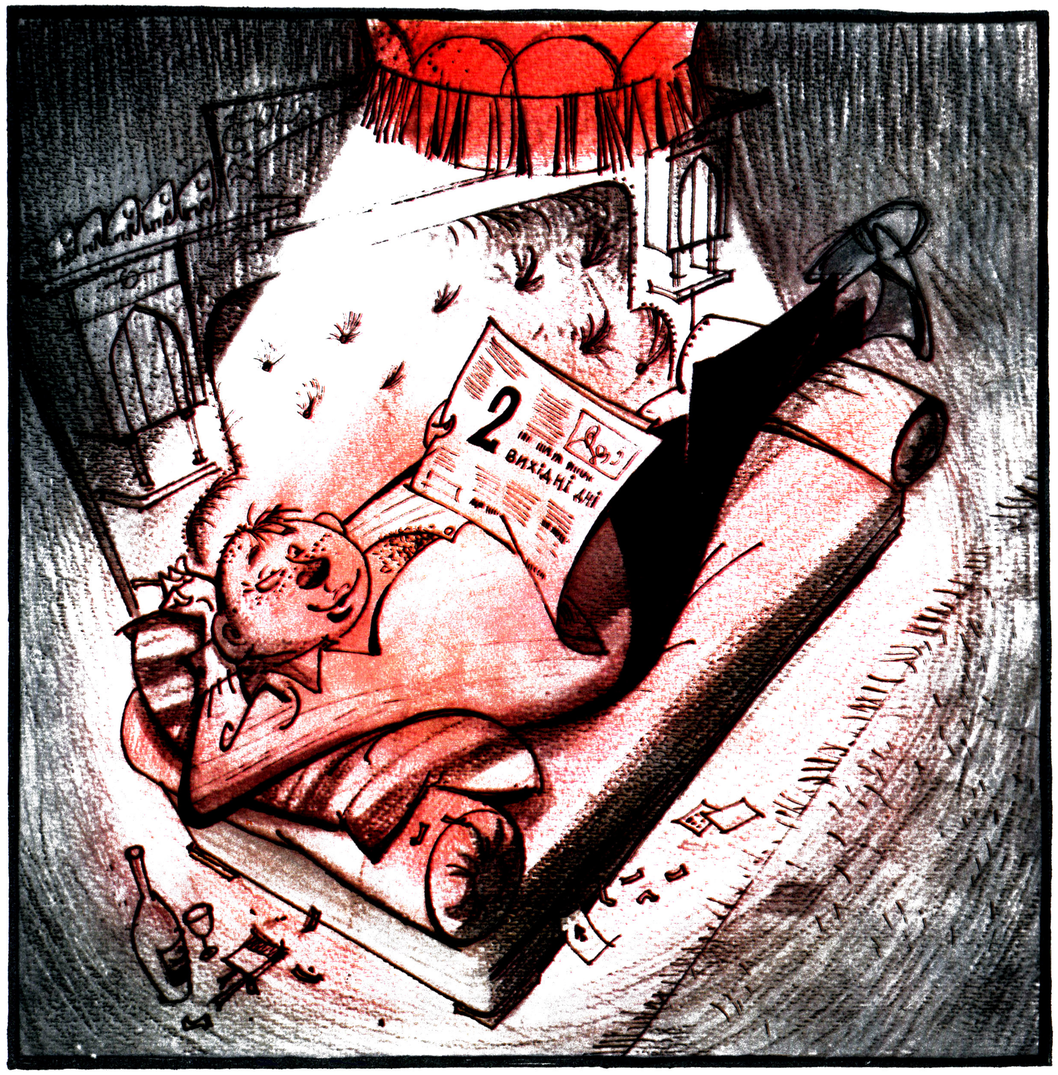

— Тепер хоч два рази на тиждень за прогули не будуть лаяти.

Минуло й люде літечко...

Минуло. І не вернеться. Не тому, що так співається у пісні, а закон природи такий. І молодість не вернеться.

А молодість — найкраща пора віку. Значить, усе робити треба, щоб ота найкраща пора віку пройшла якнайкраще. Щоб отой безвусий юнак, коли дотягне до сивої бороди, розповів своєму внукові:

— От коли я був молодий. Во було! — І підняв великого пальця. Ще й присипку зробив...

Він погладив рукою сиву бороду. Пальця догори не підняв. «Присипки» також не зробив. Зітхнув важко.

— Питаєш, як було тоді? — смикнув за вухо онука.— Та всяко. І кучеряво, і казуси деякі проскакували. Про одного такого казуса і розповім.

Було це десь у 1966-му. Мені саме тоді двадцять стукнуло. Працював я на Дніпробуді у Каневі.

Творили ми чудеса. Всі оті електростанції, що по Дніпру-Славуті, — наших рук справа. Молоді тобто. А її тоді на будовах була сила-силенна!

Керував Дніпробудом у ті роки Г. Т. Панасенко. Хороший чоловік був. Тільки одну ваду серйозну мав. Чи з пам'яттю, може, в людини не ладилось, чи яке лихо. Почне отак діло і забуде про нього. За друге хапається. Не доведе до ладу другого, третє розпочинає. Розпочав будувати побуткомбінат, — залишив ребра, взявся за громадський будинок. Недотягнув громадського будинку, ухопився дорогу в Каневі перебудовувати.

Але грець з ним. Не про те хочу розповісти. Хоч воно й до цього тичеться. Мешкали ми тоді у гуртожитку. Шістсот юнаків і дівчат. Гуртожиток хороший, новенький. Тільки, як споруджували його будівельники, то забули дещо доробити. Ну там вікна та двері випадають, стеля трохи протікає, штукатурка обсипається. Газ не підвели. Дурниці, так би мовити. Та головне — спортивного комплексу не спорудили. Для волейболу, то ми ще якихось пару стовпів закопали. А от у футбол по коридорах ганяли.

Було, як забусиліш з одного кінця коридора, то в другому тільки — бу-у-х. Або візьмеш отой м'яч і, як кіт мишу, попід одні двері, попід другі, а тут уже з кімнати вискакує інший, і собі за м'ячем. Вузькувато трохи було в коридорі, але перебивалися. Та найгірше виходило з баскетболом. М'яч треба кидати у сіточку. А сіточки катма. Так ми зметикували. З одного боку поля ставили стільця, на стільця ставав найвищий хлопець і брав у руки «авоську». За ним ставав другий хлопець і тримав залізні ночви. Замість щита. З другого боку поля таку саму споруду возводили.

Гра йшла, як по маслу. Не обходилося і без порушення правил. Їх, правда, мало хто й знав. Більше грали стихійно. Бо голова нашого дніпробудівського ДСТ «Авангард» Анатолій Семенюк ціле літо працював у піонерському таборі в Алушті. Хотів він чи не хотів цього — маловажно. Скомандував голова профспілки Дніпробуду П. С. Мірошник, і валяй. Чий хліб їси, того й слухайся.

То ж ми отак самоспортивнювалися, самі видумували собі правила гри і самі їх порушували.

Інвентаря також у нас не було жодного. Коли переїжджали з Дніпродзержинська в Канів, привезли купу напіворжавого і напівзотлілого мотлоху. Але його навіть лотки утильсировини не хотіли приймати.

Та найбільше нашої дніпробудівської молоді у той час було охоплено таким видом спорту, як стрибання. Умов для цього виду спорту—хоч одбавляй. Особливо в ту пору, коли отой потічок, що біля гуртожитку, розіллється.

Ну це, так би мовити, природні. А були і штучні. Хвала нашому всевишньому керівництву Дніпробуду, воно подбало і про них. Щось заманулося йому вулицю Воровського випрямити. Дуже крутий поворот, мовляв. Вода під час дощів розмиває. Тож замість того, щоб на основній магістралі якихось сто метрів полотна підправити, трохи вправо нахилити, вони розметали направо і наліво усі дерева, вирили отакенний котлован, знесли будинок, а біля іншого будинку кам'яний мур вигатили. Щоб не засипало землею. Натворили отієї чудасії і залишили.

Ото нам вже було роздолля. Стрибай, на стіну дерися. У нас тоді і секція альпінізму утворилася. А я саме тоді і до майстра спорту дострибався.

Правда, хотілося нам, щоб швидше впоперек вулиці греблю насунули. Тоді з одного боку, за всіма припущеннями розторопної голови, мала утворитися чималенька улоговина. І вся ота вода, що раніше текла по вулиці Воровського, збереться у тій ямі. Море. У самому центрі міста. Коня втопити можна буде. А жаб скільки буде, а екзотика яка! Місяць над осокорами, поруч мила дівчина, а жаби — кум-ква, кум-ква. Що молоді більше треба? Але мені не пощастило побачити. Під осінь одружився я на твоїй бабі і виїхав з Канева. Отаке-то було...

Минуло любе літечко. Настали холоди. Яким видом спорту займуться юнаки та дівчата Дніпробуду тепер? Чи будуть ковзати боками і спинами по отих вертепах, чи будуть на снігових заметах, як на пухових перинах, методи боротьби розучувати? А може, керівництво подбає, щоб отой майбутній дідусь принаймні таке онукові сказав:

— Ну, зате взимку було во! На великий. Та ще й з присипкою.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Канів,
Черкаської області.

У СІМ'Ї БОЛІЛЬНИКІВ

(Жарт)

Бабця Груня, усміхнувшись мило.
Зупинилася здаля:
В дев'ять місяців заговорило
Онучатко-немовля.

Радісно очима бабця кліпа,
Щастя бабцю осява.
— Бабо, хліба! Бабо, хліба! —
Ось які бабуня слухає слова...

Вбігла в хату дітвора.
Бабця їх покликала з двора.

Та не «бабо», та не «хліба»,
Каже ваше немовля:
— Сабо, Біба, Сабо, Біба! —
Ваш онучок промовля.

А тим часом із колиски молодець
Закричав:
— Мунтя-ян,
Турянчик,
Бишове-ець!..
Поки повернулися з роботи
татко й мама,
Їх синок назвав уже
Все київське «Динамо».

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ЧОЛОВІЧА ГІДНІСТЬ

Баба в буфеті застукала діда.
Ганила п'яного — дітися ніде!
Ще й стусанів надавала старому
І повела, як дитину, додому.

А по дорозі зустріли сусіда.
— Звідки й куди це? — питає він діда.
Дід похитнувся і мовив потому:
— Б-бабу веду із б-буфету додому.

ТАТО ВТОМИВСЯ

Тато з контори додому вернувся.
Син його дома чекає давно:
— Може, пограємо трохи, татусю? —
І викладає на стіл доміно.
Бідний татусь аж за голову взявся:
— Треба спочити годину чи дві.
Я в доміно... на роботі награвся.
Трохи полежу — гуде в голові.

ХИТРА БАБУСЯ

Піп страхіттями лякає
Стару бабу Теклю:
— Хто про бога забуває,
Той згорить у пеклі.
Божий суд над вами буде.
Ждуть вас вічні муки...
А бабуся: — Добрі люди
Візьмуть на поруки!..

Павло КЛЮЧИНА.

м. Ромни.

РІЗНІ ДОЛІ

Було три красуні в сім'ї у Григора —
Три доньки: Надійка, Марійка і Лора.
Учились. Під батьківським дахом зростали,
Та різні їх долі і їх ідеали:
Надійка — учитель, маляток навчає,
Марійка — доцент, в математиці дужа,
А Лора, найменшенька, — часто літає...
О, ні, не пілотом — від «мужа» — до «мужа».

Віктор КОРЧЕНЮК.

м. Козятин.

Телеграфне Агентство Перця

БЕРДЯНСЬКЕ КАДИЛО

БЕРДЯНСЬК, Запорізької обл. (ТАП). Кадило у вигляді височенного димаря встановлено на Бердянському винзаводі. Курить воно чорною сажею. Увесь навколишній живий світ зі сльозами на очах чхає, а директор заводу Г. У. Гуляєв ще ввічливо промовляє:

— На здоров'ячко!

КАМІННЯ — НА ПОЛЯ!

Чернівецька обл. (Кор. ТАП). Тут робляться спроби виростити хліб на камені. Замість сиромолотого вапняку, який використовується для розкислення ґрунтів, бракороби зі Скітського комбінату будівельних матеріалів та Сокирянського кар'єру пруть у колгоспи області під його маркою чималенькі дозу каміння.

Результати очевидні: на залізничних станціях та у колгоспах уже виросли кам'яні гори. Витрати на перевезення цього баласту теж виросли уже до 80 тисяч карбованців.

Крім тих кам'яних гір та збитків поки що нічого не росте.

АЛЛО, ВИ ПОМИЛИЛИСЯ НОМЕРОМ!

Як передає наш київський кореспондент з села Іванкова (Бориспільський район), тут оригінально влаштовано телефонний зв'язок. Набираєш, скажімо, номер птахофабрики — потрапляєш у лікарню. Дзвониш у гараж — тобі відповідають з контори. За ці телефонні сюрпризи абоненти хочуть висловити подяку працівникам Київського обласного управління зв'язку, які змонтували тут таку телефонну автоматику. Уже третій рік набирають іванківці номер телефона київських зв'язківців — і неодмінно чують відповідь: «Ви помилилися номером!»

КАЛЮЖІ-ЗАПОВІДНИКИ

КІРОВОГРАД. (ТАП). Калюжі-заповідники, які не висихають при найвищій температурі повітря, утворено на вул. Першотравневій. Працівники міськради досліджують: скільки років можуть простояти калюжі і що з того вийде?

Як показали досліди, калюжі стоять вже два роки, а виходять з них поки що тільки неприємні запахи.

Що вийде далі, покаже час.

ПІДВОДНИЙ КЛУБ

ТЕРЕБЛЯ (Тячівський район на Закарпатті). У нас відкрито підводний клуб. Вода вільно проникає в нього через дах і стелю прямо на голови глядачів.

З метою дальшого пожвавлення культмасової роботи, голова виконкому нашої сільради т. Куцима вирішив не ремонтувати клубу, доки в ньому не обвалиться стеля: тоді клубне приміщення без додаткових витрат можна буде використати ще й як планетарій — демонструвати глядачам місяць і зоряне небо.

Вартість квитків для відвідувачів планетарію найближчим часом буде визначена завідуючим Тячівським райвідділом культури т. Руснаком.

Дозасідався

Збори й збори... Вісім днів —
Виступи, накачки...
Вже Василь аж очманів
Від тії сидячки.

Дочвалав у дім без сил.
Аж охляв він, схоже.
— Їсти будеш? — А Василь
І сказать не може.

— Будеш їсти, говори?..
Муж на те — ні звуку,
А, по звичці, догори
Піднімає руку.

Плащ, намоклий від дощу,
Туфлі зняв без стуку.
— Дать гарячого борщу?..
Знов підняв він руку.

— Є холодне, цілий таз,
Подавать і щуку?..
Голосує третій раз,
Підійнявши руку.

— А «Столичну» дать чи ні,
Ту, що на лимоні?..
І в одвіт Василь жоні —
Плеще у долоні!

Степан ОЛІЙНИК.

ЧИ ЗНАЄ ДУША МІРУ?

Іван Коник — ювіляр. Стукнуло Конику півстоліття.

Летять роки. Ой, летять! Ще ніби вчора парубкував, а сьогодні — на тобі, п'ятдесят.

За столом — друзі, побратими. Чарочки — дзінь, дзінь. П'ють за здоров'я іменинника, зичать всіляких гараздів та все припрошують:

— Ну, випий, Іване. Ну, хоч стілечки. Така дата! Така радість! Гріх не випити. Іменини без горілки, що весілля без музики. На те її кляту і виробляють, аби люди серце звеселяли.

— Пригуб келишок. Ніякої не буде завади. Моїй покійній кумі медицина теж ставила перепону. А її, бувало, за чаркою ніхто не пережене. Бери приклад з куми!

— Ти думаєш, лікарі не п'ють? Коли б не так! Спирт глушать. Піднімай чарочку і вибрикуй ще півстоліття! Душа міру знає. Тільки закусюй.

— Згадай, Іване, як наші славні предки — козаки — черпали з бочки оковиту. А хіба ми не сини козацькі?

— Не вагайся, друже! У горілці, кажуть, знайшли цілющий вітамін, то чому б не підкріпити ним організм. Перехили одну — друга піде самопливом.

Не встояв Коник. Здався під дружним натиском.

— За здоров'я іменинника!

— За сто літ!

— Будьмо!

Яких тільки тостів не проголошували. Пили уже й за солов'їв, і за рівнодення.

А співали — шибки у вікнах бряжчали, собаки у дворі гавкали.

Це було вчора. А сьогодні... проводжають Коника в останню путь. На вічний спочинок. Був чоловік і нема чоловіка. На своїх іменинах, як на полі бою, впав Коник. Перебрав.

У жалобі друзі, побратими.

— Коли б то знаття, що душа не знає міри...

— Отаке воно, життя. Як нитка. Натягнув — тріснуло.

М. ЛАЗАРЕНКО.

м. Чернівці.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Зачекайте, зачекайте, вас багато, а він один!..

МИМОХІДЬ І НЕНАРОКОМ

Урочисто клявся: «Ніколи не прийду на роботу п'яний...» І не прийшов. Коли його звинуватили в прогулі, виправдувався: «Я додержав слова».

* * *

Слимак усе життя писав, що світ безмежний, чарівний.

* * *

Так цінував думку інших, що забував про свою.

* * *

Кінокартина була з тих, героїв яких діляться на промовців і слухачів.

* * *

Найбільше в житті йому хотілось спочити на лаврах, але дороги до них він не знав.

* * *

Папуга скаржився, що люди калічать його мову.

* * *

Вентилятор гудів з трибуни: «Ми, творці вітру...»

* * *

Друкарська машинка служила в письменника, потім потрапила до машбюро, де писали тільки протоколи. «Бідна фантазія, — зітхала вона. — А як я вмію писати! Хіба ж тут є умови для творчого зростання?» Сусідні машинки поділяли її обурення Вони шанували талант, хоч самі писали лише протоколи.

Володимир БРЮГГЕН.

м. Харків.

КОЛИ ТАТКО ВЧИВСЯ...

(ГУМОРЕСКА)

— Світе милий, як роки летять! — вигукнула Юлія Андріївна, давня знайома Віри Михайлівни, коли вони випадково зустрілись на вулиці. — Це скільки ж минуло, як ми не бачились? Їй-бо, вже й не пригадую.

— Ха! Невже не пригадуєте? — Віра Михайлівна з недовір'ям глянула на свою знайому. — Чудасія! Ми ж з вами не такі вже й старі. Ну, та якщо не пам'ятаєте, то все воскрешу. До деталей. Було це, значить, рівно шість років тому, у другу п'ятницю серпня...

— Так-таки і в п'ятницю, та ще й у другу?— перепитала Юлія Андріївна.

— Можете не сумніватись і не дивуватись, — впевнено продовжувала Віра Михайлівна.— У мене вірна прикмета! Це ж саме тоді наш татко на навчання збирався, на курси по озелененню. Іще, як сьогодні пам'ятаю, він мені й каже: «В суботу, Вірочко, їду на курси, то, прошу тебе, вискочи та купи мені крему для гоління». А я його й перепитую: «А тобі, Васю, нашого чи польського?» А Вася, пам'ятаю, подивився на мене з любов'ю та й каже: «А хіба ти й досі не затямила, що мені подобається?» От тоді я шукала той крем, і ми зустрілись. Ну, а ви як же?

— Та, нівроку, як говориться, — підступила ближче Юлія Андріївна. — Радість у нас, квартиру нову одержали. Так хотіла запросити вас на новосілля, та все якось не могла зустріти.

— Давно одержали?

— І-і-і, моя мила, в жовтні чотири роки буде!

— Тоді не шкодуйте. Все одно нічого не вийшло б. Не були б ми у вас на новосіллі, — сказала Віра Михайлівна.

— Загордилися? Ми вам не рівня? — з ноткою образи кинула Юлія Андріївна.

— Та що ви?! Про нас гріх і подумати таке, — заспокоїла знайому Віра Михайлівна.— Тільки одна я по гостях не ходжу, а татко наш саме тоді вчився. Кажете, в жовтні квартиру одержали? Ну, правильно. І Вася якраз тоді виїхав на курси по інкубації. Так-так, у жовтні. Ще вірну прикмету маю, бо подзвонив він з роботи і каже: «Дванадцятого я, — каже, — маю уже бути на лекціях, тому швиденько там чемодан зладнай. Тільки, — каже,— не понатикай туди, як минулого разу, своїх речей, бо знову сорому наберусь перед чужими людьми!» Він, ясна річ, прав. Солідний мужчина приїжджає на навчання, влаштовується в гуртожитку, в усіх на очах розпаковує чемодан, а там, пробачте, бюстгальтер з самого верху. Ха-ха!

— А синок же ваш як? Величенький, либонь? — запитала Юлія Андріївна, аби перевести розмову на інше.

— Сергунька? — розпливлася у щасливій посмішці Віра Михайлівна. — Красень! Здоров'як! Він же ото, якщо не забули, коли маленьким був, ніжку вивихнув. Це лихо сталося якраз дев'ятого квітня. Ще вірну прикмету маю, бо татко наш саме вчився на ревізора. Пам'ятаю, як сьогодні, намучилась тоді. Тут дитині догляд потрібний, а тут же й про Васю думай, підтримуй матеріально. Знаєте ж, як наука лізе в голову, коли жирів чи вітамінів не вистачає.. Мало не розірвалась.

— Але ж все благополучно? — поцікавилась Юлія Андріївна. — Хоч не кульгає?

— Господь з вами! — замахала руками Віра Михайлівна. — Такий богатир, що тільки по килимовій доріжці крокувати після польоту в космос. Дивлюсь і не надивлюсь. Позаторік, у травні, розряд по легкій атлетиці присвоїли. Точно й день пам'ятаю, бо прикмета вірна — саме наш татко вчився по цегельній справі. Похвалився Сергунька своєю радістю, а я взяла та й написала про те Васі. Ще, пам'ятаю, як сьогодні, Вася й відписує: «Ти, — пише, — за Сергунькою дивись! Не радій з отих фізкультурних витребеньок. Розряд можуть і дурневі присобачити. А інтелект?» Пережила я тоді чимало. Справді, думаю, батько все життя вчиться, а що, як синок без диплома залишиться? Але, слава долі, оце минулого року все більш-менш благополучно скінчилося. Через той розряд завербували Сергуньку в педагогічний. Страх, як не хотів хлопець, але настояли. Я що могла сама вдіяти? А татка нашого теж саме тоді на навчання взяли. Щось він там по торфу спеціалізувався. Ну, а ваша донька як? Світлана, здається?

— Ого-го, вже заміж вискочила, — не без гордості похвалилась Юлія Андріївна. — Там уже Алик у колисці увайкає.

— Подумати тільки! Це ж ви бабуня, — сплеснула в долоні Віра Михайлівна.— А ще ж ніби недавно Світлана сама робила ладусі. Чудасія! А я ж навіть день пам'ятаю, коли вона народилась. Їй-бо, пам'ятаю. Це ж таки третього лютого?

— Ви феномен, Віро Михайлівно, — з захопленням вигукнула Юлія Андріївна. — З такою пам'яттю — тільки в цирк, на арену! Досі б заслуженою артисткою були. І як це все у вашій голові вміщається?

— А що ж тут дивного? — засміялась Віра Михайлівна. — Вірна прикмета. Того року, як ваша Світлана знайшлася, якраз третього лютого наш татко повернувся з курсів по лінії добровільної пожежної охорони Ще, пам'ятаю, радощів було! А ви дивуєтесь. Важливі дати в голові викарбувані назавжди.

— Пробачте, — схопилась Юлія Андріївна, — стоїмо, теревенимо, а я й не туди, щоб спитати, як же ваш Василь... Василь Харитонович? Чим він у вас тепер займається?

— А то він вдома хіба? — зітхнула Віра Михайлівна. — Все, голубко моя, учиться. Такого, як наш татко, без уваги не залишать. Оце, точно пам'ятаю, тринадцятого липня викликали його та й запропонували їхати на курси службового собаківництва.

— Ну, буду збиратись, — заспішила Юлія Андріївна. — Там десь уже пошуки за мною організували. А вас прошу і благаю, не забувайте, навідуйтесь. Ми на тій же вулиці, тільки тепер в будинку двадцять сім. До речі, ви мого чоловіка коли востаннє бачили?

— Стійте, стійте, пригадаю. Ага, точно. Маю вірну прикмету, Це було на старий Новий рік тієї зими. коли наш татко виїхав на навчання...

Останніх слів Юлія Андріївна вже не почула.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Чого це він так поводиться з підлеглим?
— Звичка. Він недавно був актором і довго грав роль Отелло.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

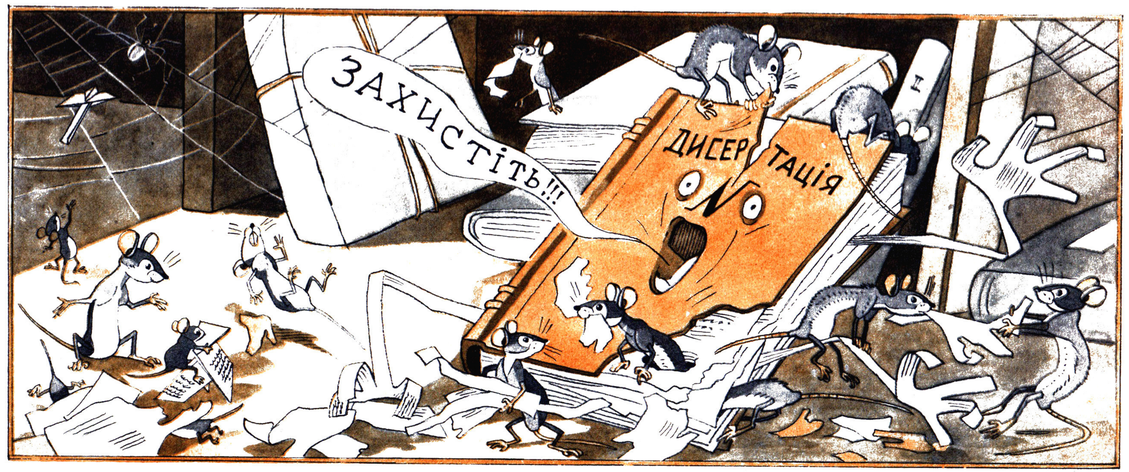

Після захисту...

НЕ ПЛЮЙ ГРОМАДІ В БОРЩ

Отак собі люди живуть, працюють, з небувалим трудовим піднесенням виконують та перевиконують плани і не знають, що їх чекає.

У селищі Линовиці, Прилуцького району, Чернігівської області, колектив місцевого цукрового комбінату чекало ось що.

У 1961 році сюди приїхав Микола Степанович Коломієць. На Линовицькому цукровому комбінаті не знали, чого можна чекати від цього візиту, і на всякий випадок призначили Миколу Степановича завідуючим робітничою їдальнею. Призначили, бо в документах Коломійця значилось, що він людина не чужа комерції. В його трудовій книжці значилось: «Звільнений від обов'язків голови ССТ. Пайовики виявили недовір'я».

«А ми виявили довір'я!» — сказали на Линовицькому цукрокомбінаті і призначили завідуючим робітничою їдальнею.

Треба сказати, що послужний список Миколи Степановича мав ще одну характерну особливість. На жодній роботі Микола Степанович не затримувався більше року. Чому він мусив порушувати традицію заради якоїсь їдальні? Микола Степанович традиції не порушив. Рівно через рік у їдальні було виявлено велику нестачу і Микола Степанович мусив би сісти на одну не дуже м'яку лаву. Але гуманізм буває сліпим, як і кохання, і завдяки сердечним людям Коломієць сів на іншу лаву — учнівську. Його послали вчитися на електромонтера.

Згодом Микола Степанович повертається на комбінат вже кваліфікованим робітником, електромонтером II розряду.

Тут, сказати б, і мусила б початися його нова трудова біографія. Стеж, чоловіче, за електрогосподарством і борись, щоб не було коротких замикань. Але з короткими замиканнями Коломійцеві боротися не хотілося. Йому хотілося боротися «за правду». Він замкнувся в собі і почав боротися...

Микола Степанович, як сказав класик, «оглянулся окрест и душа его содрогнулась». Боже, які люди оточують правдолюбця! Самі тобі злодії, хапуги, бандити, порушники. Кожен другий як не Гога, то Магога. Дивно, що вони досі працюють на комбінаті, а не беруть ножа і не йдуть на велику дорогу дивитися, «чи хто їде, чи хто йде». Що залишалося робити чистому, мов янгол, і чесному Коломійцеві, як не боротися з цією зграєю шахраїв, яка чомусь називалася колективом цукрового комбінату?

Проте боротися з ворогом, який переважав тебе тільки числом, не дуже легко. Тут треба добути про підкріплення, забезпечити собі тили.

Підкріплення почало прибувати після того, як Микола Степанович почав «сигналізувати» у всі кінці про неподобства на комбінаті.

У Линовиці, на цукровий комбінат, журавлиними ключами потяглися комісії перевіряючих. Комбінат почало потроху-потроху лихоманити. Комісії перевіряли і переперевіряли, але «криміналу» не знаходили. Варять люди цукор і варять, а як є у їхній роботі недоліки, то не тані, щоб одразу бити на сполох і кричати прокуророві «полундра». Комісії приїздили і від'їздили, факти не підтверджувались, комбінат поволеньки лихоманило, а Микола Степанович почав відчувати якийсь душевний неспокій, якесь незадоволення своєю діяльністю.

Проаналізувавши і всебічно вивчивши власну методу «сигналізування», Коломієць прийшов до висновку, що не варто розпорошувати сили. Треба знайти в роботі колективу якесь слабке місце і бити по цьому місцю доти, доки колектив не запросить «пардону». Таким місцем Микола Степанович визнав політмасову, культмасову і виховну роботу. Атаки почалися планомірно і енергійно. Після кожної атаки збільшувалася кількість уражених, бо жертвами Коломійця ставали ті, хто перевіряв його «сигнали» і робив висновки не такі, які йому хотілося. Жертвами Коломійця вже ставали працівники Прилуцького райкому партії.

Нарешті первинна парторганізація за наклепи і сутяжництво виключає Коломійця з партії. У райкомі вирішили, що Коломієць ще не дозрілий сутяга, скасували рішення первинної організації і записали Коломійцеві сувору догану. Первинній парторганізації було запропоновано виховувати Коломійця.

Тепер його виховують. А тим часом він остаточно дозрів, сформувався як наклепник високого експерта-люкс-класу і підпряг до «сигналізування» власну дружину.

Зараз це миле подружжя пише скарги і наклепи в чотири руки, а у вільний від писання час перевиховується. Процес перевиховування явно затягся і невідомо, чи закінчиться у цій п'ятирічці. Ми не проти виховання. Ми проти слинявого лібералізму. Чи варто сваритися пальчиком у тих випадках, коли доцільніше взяти за петельки, струснути добре і зовсім не делікатно сказати:

— Не плюй громаді в борщ! Бо громада плюне — втопишся.

Б. ЛОЗУН.

perec·ua.

perec·ua.

І МЕРТВИМ І ЖИВИМ

(Роздуми невеселі про небіжчицькі оселі)

Була людина. Нема людини. Вмерла. Залишила те, що зробила, те, чого не встигла зробити, і помандрувала, як казав той поет, «в мир иной».

Як їй на тому світі, поки що не відаємо. Знаємо лише, у нас на світі цьому ще подекуди шана до тих, котрі в світі іншому, така, що жоден небіжчик не позаздрить. Знаємо і хочемо про це нашому читачеві розказати, порадитися з ним, чи личить людині таке неподобство, щоб зневажливо до померлих ставитися.

* * *

Як ти думаєш, читачу, небіжчикові потрібна корова? Ні, не мертва корова, яку колись наші предки закопували в могилу разом з господарем. А живісінька корова, яка ходить по могилі, махає хвостом, як піп кадилом, і вискубує останні кущики трави.

Може, індійському небіжчикові було б це приємно. Бо в Індії корова — свята тварина. А для нашого небіжчика це святотатство, це зневага до нього і до його пам'яті. Та й в ритуалах поминків найдревніших і найновіших, що їх створив наш народ, нема такого обряду. А ось на Хмельниччину, у с. Головченці, Летичівського району, звідкілясь цей дикунський «обряд» забрів. Десь взялася у хороших трударів головчанських отака байдужість і неповага до тих, хто ще вчора поруч з ними працював або й під одною покрівлею жив. Зробили з місця захоронення своїх близьких і рідних сіножіть і пасовисько. Чи вони, може, у своїх сусідів з с. Пироговки чи з с. Голоскова запозичили досвіду, як шану покійникам віддавати. Бо ж цвинтарі у тих селах також на толоки схожі.

* * *

Ото ми говорили про людей байдужих до тих, кого вчора поховали. Є ще такі. А ось є і небайдужі. У с. Завовк, що в передмісті Летичева, дехто намагався могили впорядковати. Та робив, як той Івась у казці: під ногами копав, а на голову сипав. З чужого небіжчика землю брав, а свого накривав. На Хмельниччині землі не бракує. Просто бракує у декого елементарної людяності.

Бо як же воно, читачу, виходить. Сьогодні людина трудиться, працює, будує і мурує, оре і сіє, своєю працею землю уквітчує, а завтра вона упокоїлася, то останню жменю землі з неї згорнемо. Невжеж вона багаторічною працею не заслужила, щоб на її могилі стояв якийсь пам'ятник? Невже ті громадяни не розуміють, що розбиті хрести на могилах не свідчать ні про високу культуру тих, хто це робить, ні про зразкову атеїстичну роботу лекторської групи.

* * *

У 1958 році Рада Міністрів УРСР прийняла постанову: у селищі Летичеві на цвинтарі, де похований легендарний герой нашого народу Устим Кармалюк, протягом року спорудити гранітний обеліск і встановити меморіальну дошку. Справу цю доручити Хмельницькому облвиконкомові. І ставить облвиконком цей обеліск і понині. Правда, знайшлася якась добра душа, що хоч цементовану плиту на могилу героя поклала. Але, щоб обгородити могилу, уквітчати її квітами,— добрих людей не знайшлося.

Отаке воно, читачу, у Летичеві ставлення до тих, хто за нашу волю і щастя життя віддав. А за добрим досвідом летичівцям далеко йти не треба. У сусідньому Красилівському районі, у жителів сіл Чернилівка та Заслушне повчилися б, як вшановувати пам'ять героїв. Вони і пам'ятник серед села спорудили, і на мармуровій дошці імена всіх загиблих під час війни викарбували, і пам'ятник той квітами обсадили.

* * *

Як бачиш, читачу, оцю розмову ми почали недаремно. Є в нас і гаразди, є і негаразди. Були такі мудрагелі, що казали мені:

— Що це ви за мертвих взялися! Ви про живих подумайте. Мертвому все одно...

Мертвому, може, й справді все одно. Але не все одно якраз живому. І не в тому біда, що цвинтарем буде ходити корова. А в тому, що той, хто цю корову пастиме, волею-неволею набирається дикунства. Сьогодні він каже: «Навіщо мертвому трава? Корова з'їсть, то молоко буде». Завтра він скаже: «Навіщо мертвому камінець на гробі? Краще я собі ним подвір'я вимощу».

Отой гладенький солідний громадянин, що після якихось років прийшов на Солобківський цвинтар Ярмолинецького району, не думав колись, що його будуть водити, як екскурсанта, і казати:

— Ваша мама або отут, або отут, або аж отам...

Покійниця за життя також не думала про таку пам'ять сина.

Сів я ото з дядьками біля цвинтаря в Солобківцях та й питаю:

— Що ж ви, люди добрі, кладовища не впорядковуєте? Самі ж колись сюди прийдете. Та й ваші ж батьки та матері, брати і сестри тут спочивають.

— Та тут і роботи не так багато,— погодився один.— Та тільки організувати людей нікому...

А може б, якось без організаторів треба? Може б, трохи самі? Може б, ото кожному у своїй хаті порядок навести, кожному своє подвір'я підмести, кожному за могилкою свого родича чи близького прослідкувати? Тоді і мертвим буде спокійніше, і живим не скорботно.

О. ОЗЕРЕНКО.

Хмельницька область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Алло, як мене чути?!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Випадок на полюванні.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

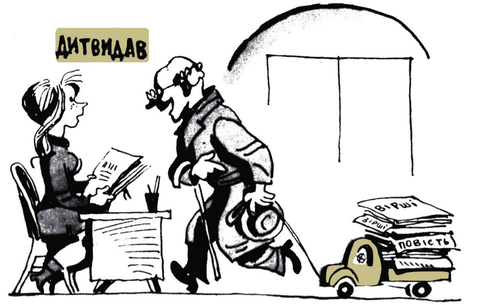

— А я нові віршики написав для дітей.

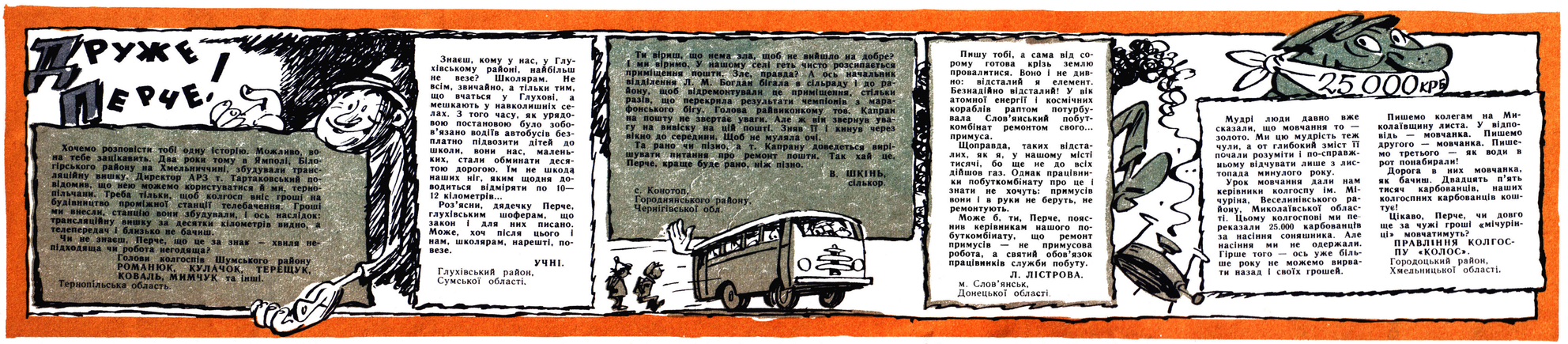

Хочемо розповісти тобі одну історію. Можливо, вона тебе зацікавить. Два роки тому в Ямполі, Білогірського району на Хмельниччині, збудували трансляційну вишку. Директор АРЗ т. Тартаковський повідомив, що нею можемо користуватися й ми, тернопільчани. Треба тільки, щоб колгосп вніс гроші на будівництво проміжної станції телебачення. Гроші ми внесли, станцію вони збудували, і ось наслідок: трансляційну вишку за десятки кілометрів видно, а телепередач і близько не бачив.

Чи не знаєш, Перче, що це за знак — хвиля непідходяща чи робота негодяща?

Голови колгоспів Шумського району РОМАНЮК, КУЛАЧОК, ТЕРЕЩУК, КОВАЛЬ, МИМЧУК та інші.

Тернопільська область.

Знаєш, кому у нас, у Глухівському районі, найбільш не везе? Школярам. Не всім, звичайно, а тільки тим, що вчаться у Глухові, а мешкають у навколишніх селах. З того часу, як урядовою постановою було зобов'язано водіїв автобусів безплатно підвозити дітей до школи, вони нас, маленьких, стали обминати десятою дорогою. Їм не шкода наших ніг, яким щодня доводиться відміряти по 10—12 кілометрів...

Роз'ясни, дядечку Перче, глухівським шоферам, що закон і для них писано. Може, хоч після цього і нам, школярам, нарешті, повезе.

УЧНІ.

Глухівський район, Сумської області.

Ти віриш, що нема зла, щоб не вийшло на добре? І ми віримо. У нашому селі геть чисто розсипається приміщення пошти. Зле, правда? А ось начальник відділення Л. М. Богдан бігала в сільраду і до райвону, щоб відремонтували це приміщення, стільки разів, що перекрила результати чемпіонів з марафонського бігу. Голова райвиконкому тов. Капран на пошту не звертає уваги. Але ж він звернув увагу на вивіску на цій пошті. Знав її і кинув через якесь до середини. Щоб не мулява очі.

Та рано чи пізно, а т. Капрану доведеться вирішувати питання про ремонт пошти. Так хай це. Перче, краще буде рано, ніж пізно.

В. ШКІНЬ,
сількор.

с. Конотоп,
Городнянського району,
Чернігівської обл.

Пишу тобі, а сама від сорому готова крізь землю провалитися. Воно і не дивно: відсталий я елемент. Безнадійно відсталий! У вік атомної енергії і космічних кораблів раптом потурбувала Слов'янський побуткомбінат ремонтом свого... примуса.

Щоправда, таких відсталих, як я, у нашому місті тисячі, бо ще не до всіх дібшов газ. Однак працівники побутукомбінату про це і знати не хочуть: примусів вони і в руки не беруть, не ремонтують.

Може б, ти, Перче, пояснив керівникам нашого побутукомбінату, що ремонт примусів — не примусова робота, а святий обов'язок працівників служби побуту.

Л. ЛІСТРОВА.

м. Слов'янськ,
Донецької області.

Мудрі люди давно вже сказали, що мовчання то — золото. Ми цю мудрість теж чули, а от глибокий зміст її почали розуміти і по-справжньому відчувати лише з листопада минулого року.

Урок мовчання дали нам керівники колгоспу ім. Мічуріна, Веселинівського району, Миколаївської області. Цьому колгоспові ми переказали 25.000 карбованців за насіння соняшника. Але насіння ми не одержали. Гірше того — ось уже більше року не можемо вирвати назад і своїх грошей.

Пишемо колегам на Миколаївщину листа. У відповідь — мовчанка. Пишемо другого — мовчанка. Пишемо третього — як води в рот понабирали!

Дорога в них мовчанка, як бачимо. Двадцять п'ять тисяч карбованців, наших колгоспних карбованців кошту є!

Цікаво, Перче, чи довго ще за чужі гроші «мічурінці» мовчатимуть?

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ «КОЛОС».

Городоцький район,
Хмельницької області.

Народні усмішки

ГАВКУЧИЙ КІТ

Прийшла пізно з роботи хазяйка чогось дуже зла. Голодний кіт почав нявкати.

Хазяйка зі злості крикнула до нього:

— Чого ти гавкаєш?

А п'яний квартирант почув це та й питає:

— То це ваш кіт мені увечері штани порвав?

Повідомила О. К. МИКОЛАЙЧУК з зернорадгоспу «Радянський Казахстан», Железинського району, Павлодарської області (Казахстан).

ОСВІТА

Якось, заповнюючи листа по обліку кадрів, один чоловік у графі «Освіта» розмашисто написав «Супруг учительниці».

Повідомив О. ПАНАСЮК з м. Новоград-Волинська, Житомирської області.

СИЛА ЛІТЕРАТУРИ

Зібралося троє друзів і почали розмову:

— Моя дружина, — почав один, — коли мала родити, то читала «І один у полі воїн» і, ви знаєте, подарувала мені бравого хлопця.

— Це ще нічого, — почав другий, — моя дружина перед родами читала «Три мушкетери» і народила трьох близнюків.

А третій, схопившись за голову, прошепотів:

— Ой, що ж робити, моя дружина зараз в родильному будинку, і я відніс їй читати «Алі-бабу й сорок розбійників».

Повідомив Є. Я. ЩУРЕНКО з м. Фастова, Київської області.

ПРИЗНАННЯ

— Мила моя, я тебе люблю до безтями!

— Чому ж ти мені цього раніше ніколи не говорив?

— А звідки я міг знати, коли ти виграєш «Москвича»!

Повідомив Ю. Й. РАКОВІЦА з с. Кліводин, Кіцманського району, Чернівецької області.

ЗАБУЛА

Бригадир, побачивши жінку, що весь час хворіла, а тепер прудко поспішала кудись, дуже здивувався.

— Куди це ви, тітко, так біжите?! — питає він. — Невже видужали?..

— Та ні... — каже та. — Забула, що хвора, та й біжу, як дурна...

Повідомив О. С. ГАМАНІН з м. Києва.

ПЕРЕКУСИВ

Заходить Петро до своїх родичів. А хазяйка й говорить, що, мовляв, недавно пообідали, а до вечері далеко.

— Ну, я приготую дещо, — і поставила перед гостем миску холодцю, макітру з варениками і миску сметани.

З'їв усе Петро, потім устав, дякує хазяйці і говорить:

— Дякую, трохи перекусив, тепер можна і вечері ждати.

Повідомив Р. В. ХРУЩ з с. Вигурівщини, Броварського району, Київської області.

Даруйте коханим віники

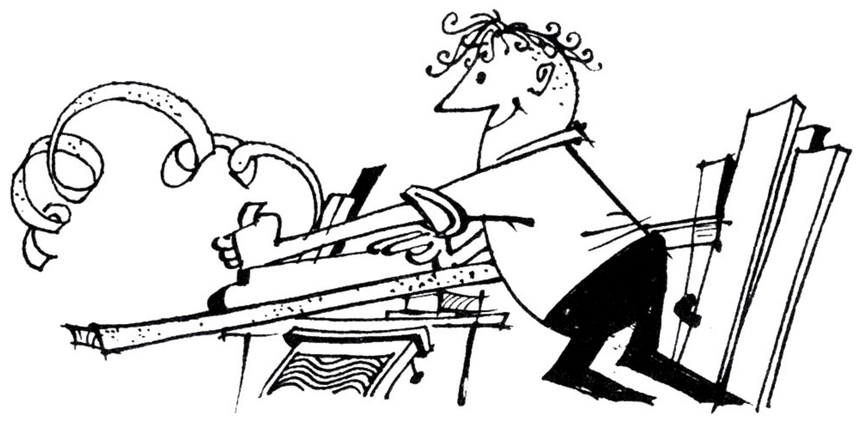

На другий день після нашого весілля вона сказала:

— Ти повинен зробити мені один побутовий подарунок...

— Картоплечистку? — спробував відгадати.

Вона соромливо опустила очі.

— То, може, пральну машину?

Вона ніяково посміхнулась.

— Невже холодильник? — занепокоївся я.

Вона заперечливо похитала головою.

— Ага, дійшло — мотоцикл з коляскою, — у розпачі вимовив я.

— Віник! — вигукнула дружина. — Мені потрібен звичайний віник!

На крилах кохання я летів до найближчого магазину господарчих речей.

Трамваєм дістався до другого.

Автобусом доїхав до третього.

На таксі об'їздив решту.

А ввечері доводив їй, що віник можна спокійно замінити пилососом і натирачем підлоги. Дружина категорично не погоджувалась.

Довелося взяти відпустку за власний рахунок і зробити невеличке турне по республіці.

Автобусом дістався до Полтави.

Поїздом — до Луганська.

Літаком — до Херсона.

А повернувшись, благав дружину відмовитися від своєї нереальної примхи.

Я пропонував їй взамін соковижималку, посудомийку, електросушарку.

— Мені потрібен віник! — категорично наполягала вона.

Довелося звернутися до заступника керуючого «Укроптгосторгом» т. Бурбела.

— Чи не допоможете?!. Може, десь випадково на складах хоч один віник залежався!

— Залежався?! — здивувався він з моєї наївності.— Та я вже кілька років тих віників не бачу. Не виробляють їх тепер у республіці.

— А й справді,— думав я, їдучи електричкою за місто,— і як це мені не спало на думку. Хіба ж у вік електроніки є час думати про якісь, вибачайте, віники?

Я зійшов на першій же зупинці. Нарвав добрий жмут полину, перев'язав його за всіма правилами мотузкою. І повернувшись додому, урочисто, мов букет квітів, вручив свій саморобний віник дружині. На її очах заблищали сльози радості.

Сусіди з усієї вулиці приходили до нас дивитися на чудо побуту. Одні мовчки зітхали від заздрощів, інші вголос захоплювалися моїми здібностями добувати з-під поли дефіцитні речі.

Та раптом небосхил сімейного щастя затьмарила нова хмарка: дружина зажадала дошку для прасування білизни.

— Піди і купи,— сказала вона.

Я пішов. Ходив. Бігав. Їздив. Але не купив.

— Їх у місті немає,— пояснили мені.

Я писав листи знайомим і родичам. Бив телеграми в усі кінці республіки. Даремно! Виявляється, що Київський експериментально-ремонтний завод обчислювальної і вимірювальної техніки, який єдиний у республіці виробляв ці дошки,— ні сіло, ні впало, раптом перестав їх виробляти.

Після двох місяців шукань я озброївся молотком і рубанком, і невдовзі моя конструкція дошки для прасування успішно проходила випробування на кухні.

Хатнє господарство, як відомо, не обмежується віником і дошкою для прасування. Довелося зайнятися пошуками таких буденних речей, як кухонна полиця або металевий кошик для виделок та ложок. Виявилося, що полиці удень з вогнем не знайдеш, бо дніпропетровський завод «Металопобут» зняв їх з виробництва. І кошиків немає — київський завод «Метиз» їх більше не виробляє.

У вільний від роботи час я майстрував-конструював. Після полиці і кошика освоював технологію виробництва карнизів для штор. Річ у тому, що Одеській фабриці «господарчих виробів» та Одеському заводові «замочних виробів» набридло клепати ці дрібниці.

А коли дружині заманулося придбати ще й наплитний утюг (кажуть, він дуже зручний), я купив звичайний електричний з терморегулятором. І, відірвавши від нього провід, подарував їй. І добре зробив, бо Васильківський завод побутових виробів щойно припинив виробництво наплитних утюгів.

Тепер я вже не роблю дурниць, як колись: не ходжу, не бігаю, не їжджу по магазинах. Я просто дзвоню безпосередньо керуючому «Укроптгосторгом» т. Євтєєву і запитую в нього:

— Скажіть, будь ласка, Анатолію Івановичу, не чули часом, чи не припинили, бува, виробляти синьку?

— Чув. Припинили. Дніпропетровський завод хімвиробів зняв її з виробництва,— відповів Анатолій Іванович.

Все зрозуміло. Беру в бібліотеці відповідні довідники з хімії і вивчаю складові частини синьки...

У справах господарчих обов'язково треба бути передбачливим. Якщо сьогодні якась річ є в продажу, це не значить, що завтра ви зможете її купити. Тому про всяк випадок треба все вміти робити самому. Бо будь-якої хвилини будь-якому заводові може заманутися зняти з виробництва саме те, що вам конче потрібне. І ніхто тому заводові і слова не скаже.

Ось, наприклад, Ніжинський лакофарбовий завод єдиний на Україні виробляв золотисту вохру. І припинив її виробляти, бо санінспекція нетактовно зауважила дирекції, що в цеху розбиті шибки. Що легше, подумали на заводі: засклити вікна чи зовсім припинити виробництво? І вирішили, що легше припинити...

Отже, доводиться вчитися все робити самому. Моя квартира тепер — справжня майстерня і лабораторія. І залишається єдине: запросити до себе в гості вельмишановного міністра місцевої промисловості УРСР т. Єременка. І продемонструвати йому свою творчість. Хай він переконається, що все це не таке вже й складне. Що вироби ці не потребують надмірних потужностей і надскладної технології. Потрібно лише одне — бажання. Бажання зрозуміти, що, коли йдеться про побут людини,— ніяких дрібниць не існує. Все— і навіть віник — не дрібниця.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Кристина ЖИВУЛЬСЬКА

ЧУТТЯ РОДИНИ

Яцек кохав уже майже тиждень.

Прикмети були типові, і всі звернули на це увагу.

— Що з тобою? — спитала мати. — Нічого не їси, читаєш вірші. Розповідай, бо й так видно. Можеш не критись. Вважаю, що ти ще занадто молодий для якогось там кохання. Взагалі я не проти знайомих дівчат. Читайте собі книжки, дискутуйте, але навіщо тобі зараз кохання?

Трохи пізніше батько покликав Яцека до себе й проголосив урочисто:

— Мати розповіла, що ти закоханий. Якщо це справді трапилось, ти повинен зробити висновки. У твої 19 років не вештаються так собі з дівчиною. Мусиш піти до батьків цієї Байєр, познайомитись, щоб вони побачили, що мають справу з порядною людиною.

Вже вечоріло, коли старший брат звернувся до Яцека:

— Кажуть, ти з Геленкою Байєр... того... Здається, тобі відомо, що треба робити з дівчиськом. Тільки гав не лови, бо жінкам це не до смаку...

Вранці Яцека привітала сестра:

— Все вже знаю. І про тебе і про Гелену. Звідкіля? Та все місто гуде. Вважаєш, що ти перший? Вона тільки удає з себе цноту, а насправді — отрута. Мені однаково, кохай, кого хочеш. Просто попереджаю...

Свідок цієї розмови, стара бабуся, забубоніла:

— Це все, звичайно, справи молоді, але в мої часи, коли молода людина кохала, то знала кого. Хто вона, хто батьки, скільки мають землі, яка спадщина. А тобі що відомо про твою дівчину? Що вона Гелена Байєр. А що це за Байєр? Який це Байєр? А вона що про тебе знає? Хіба, що ти — учень 42 школи. Така собі візитна картка. У неї і підозри нема, що в тебе є бабуся, яка випестувала...

Буркотню старої зупинила палка промова тітки:

— Як добре, що ти вдома, любий! Хочу з тобою порозмовляти віч-на-віч. Говорять батьки твої, що маєш дівчину, якусь Байєр. Розумію, батькам всього не викладеш. Я маю досвід у таких справах, в разі чого можу допомогти. У твої роки легко закохатись. А далі що? Обов'язково матимеш наслідки. А потім ще гірше — наслідки наслідків. Вибач мені, але тобі відомо про існування венеричних хвороб? Не ображайся, я ж не кажу, що твоя дівчина хвора. Як щось трапиться, то звернись до мене...

Задзвонив телефон. Дзвонив дядько:

— Це ти, Яцек? Моя жінка у вас? Зажди, не клич її. Маю справу до тебе. Чув, що ти закоханий. Ну що ж, нікого не мине чаша сія. Як твій родич, повинен тебе попередити, що такі справи по-різному закінчуються. Подивись навкруги, хоч на мене і на твою тітку. А все це так гарно починалось...

Тільки-но Яцек вирішив замислитись над застереженням, як впав в обійми дідуся, який щойно приїхав з-під Варшави.

— Дорогий внуче? Я приїхав у важливих справах, але якщо ти поруч... Одержав вісті, що кохаєш якусь Геленку. Вирішив з тобою побалакати. Кохання...

— Не треба, дідусю! — раптово вимовив Яцек. — Це не актуально. Я вже її не кохаю.

— Правда?

— Так. Не можу чути навіть її ім'я.

— Ну й слава тобі, господи!

Важко уявити собі, що б трапилось з Яцеком, якби не родина.

Переклав з польської
О. САДЕНКО.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

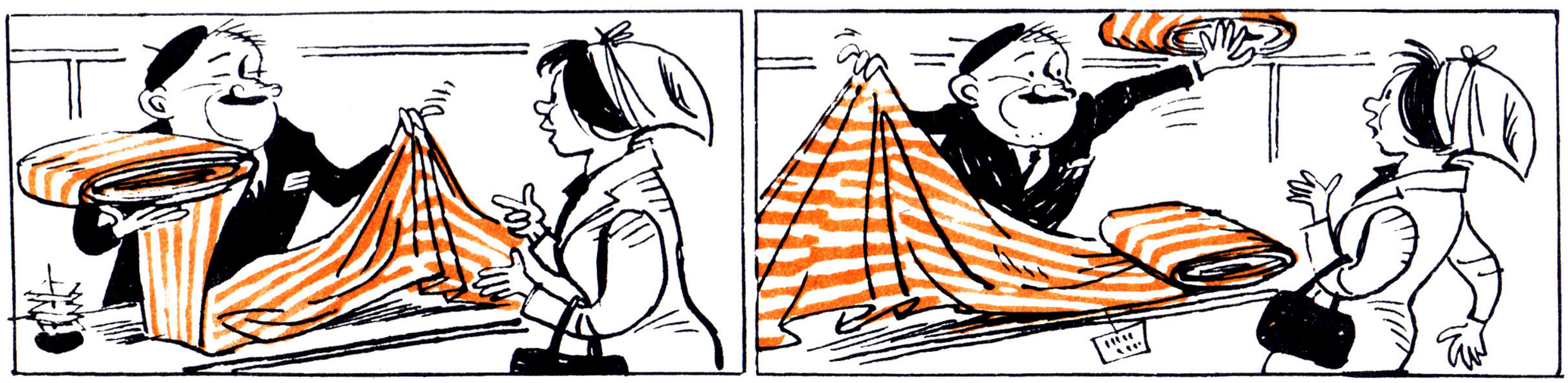

— У вас тільки з оранжевою смужкою?
— Ні. Ось і з білою...

КРАХ ФІРМИ „РАСКІН САМ“

А яка ж була фірма!

На яку широку ногу діло було поставлено!

Фірма «Раскін сам» існувала, щоправда, нелегально. Але саме в цьому і була її перевага. Міркуйте самі. Щоб стати водієм автомашини або, скажімо, підвищити шоферську кваліфікацію, треба йти вчитися на курси, складати іспити. Ні, не кожний це витримає, а особливо, коли й знань відповідних бракує.

А у Раскіна було все просто.

У Раскіна будь-яке шоферське посвідчення можна було придбати буквально за годину. Без курсів, без екзаменів, без перевірки.

Від охочих вимагалось одне — гроші!

А документи одержували такі, що їдь з ними хоч від Києва до Хорола, хоч до Одеси, хоч на високі полонини.

Словом, куди хочеш, їдь. Все чин-чином: ледеринова палітурочка, золоті літери, підписи директора і завуча. Ну й, звичайно, печатка Київського автоучкомбінату.

Тому, хто придбав такого документика, залишалося лише взяти перо, написати своє прізвище, ім'я та по батькові, на свій розсуд написати, якого ти класу водій, і гасай собі по шляхах-дорогах!

Документи, скажемо щиро, фірма «Раскін сам» видавала високоякісні, такі майже, які друкувала для автоучкомбінату Київська друкарня нотного друку. Раскін спеціально влаштувався туди, щоб викрадати бланки посвідчень та інші напівфабрикати.

Підробка штампів, печаток, підписів була найлегшою справою. Майстерність Раскіна, до речі, вже двічі відзначалася судом і проживанням у тих місцях, куди Макар телят не ганяв.

А як же лопнула фірма?

Через недбайливість!

Так, так. Через недбайливість самого глави фірми Раскіна Миколи Івановича. Продаєш посвідчення, то візьми ж та хоч для форми запитай покупця: «А чи вмієш ти, чоловіче, бублик крутити?» Так ні, не питав. От і підрубав сук, на якому сидів.

А знаходилися такі, що документа купить, до машини дорветься, а розуміється в ній, як баран у біблії. Налетить десь на стовп чи в кювет звалиться, а тут автоінспекція. Прискіпується, посвідчення перевіряє. І приводять сліди до підпільної фірми.

Або ще. Знайшовся їден такий — Саженко Г. Є. Купив у фірми посвідчення, а прізвища свого у ньому не написав. Полінувався. Правда, їздив довгенько, бо в деяких автогосподарствах, як беруть на роботу, часто і в документи не заглядають. От той їден Саженко і доїздився. Попався якось на автобусному маршруті Київ — Дніпропетровськ. Контролер — за посвідчення, а там голо, як на бубні!

Аж до Перця прилетіла депеша про це. Закинули ми докір Київському автоучкомбінату, що то він видає такі посвідчення, безіменні.

А коли колупнула міліція — на фірму «Раскін сам» напала.

От і збанкрутіла фірма. Лопнула!

Сам Раскін знову подався у місця, йому вже знайомі. Що ж, любиш кататися, люби й саночки возити!..

Було б добре, якби «саночки возили» й ті, хто фальшиві документи купує, а разом з ними й роззяви-керівники автогосподарств, котрі не заглядають у ті «документи».

К. ДІДЕНКО.
І. ЙОСИПЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У голови Андріївської сільради, Роменського району, що на Сумщині, Проценка П. Я. були своєрідні методи керівництва. Де можна б і тихо — він робив лихо: стукав, грюкав, кричав.

Закони теж не для нього були писані. Словом, був сам собі голова.

Виборці написали про це скаргу до Перця. Допомогло.

З Сумського обкому КПУ повідомили, що 15 серпня 1966 року сесія Андріївської сільради увільнила Проценка від обов'язків голови.

А Роменський міськком партії ще й сувору догану йому оголосив.

Більше не стукатиме й не грюкатиме Проценко.

Байки Івана Гостиняка

ЖАБА І ЗМІЯ

Вискочила з калюжі Жаба і побачила, що на неї дивиться і сичить голодна Змія. Жаба з переляку підскочила і потрапила прямо Змії в рот.

— Чого ти така дурна, Жабо? — питає її Змія.

— Та я хотіла від тебе сховатись,— заквакала Жаба, коли Змія її вже ковтала.

ЖИРАФА І ОСЕЛ

Зустріла Жирафа Осла, звисока поглянула на нього і спитала:

— А правда, що всі осли дурні?

— Так,— відповів їй Осел,— усі, крім мене.

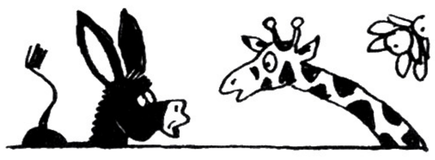

СВИНЯ В МАНДРАХ

Поїхала одного разу Свиня мандрувати. Побачила вона поля, гори. А коли повернулась додому, Рябко підбіг до неї і спитав:

— Де тобі найбільше сподобалось?

— У нашому дворі,— відповіла Свиня.

— Чому?..— здивувався Рябко.

— Тому, що в ньому найбільша калюжа...— відповіла Свиня.

м. Опава,
Чехословаччина.

СІМ ВЕРСТ ДО НЕБЕС...

Є у Дніпропетровську Будівельне управління № 7. Не кожен, хто з цим управлінням має діло, почуває себе на сьомому небі.

От хоча б мешканці будинку № 18—22 у кварталі № 48 (житловий кооператив «Учитель»). В'їхали в нові квартири і замість того, щоб жити та радіти, почали скарги писати.

«Будинок наш здано в експлуатацію з недоробками...»

«Під'їхати до нашого будинку неможливо: нема дороги...»

«Дітям гратися ніде: територію навколо будинку не впорядковано.»

Про все це мешканці написали Перцеві, а Перець — товаришу Сицьку. Він керує трестом «Дніпрожитлобуд», якому автори недоробок — керівники БУ-7 — безпосередньо підпорядковані.

Керуючий трестом по-діловому відгукнувся на критику знизу. Мешканцям житлового кооперативу «Вчитель» і Перцеві він відповів, що скарга й справді «була справедливою».

Наголосивши на слові «була», т. Сицько дав зрозуміти, що більше таких скарг уже не буде, бо, мовляв, дорогу з виїздом на вулицю Дніпропетровську вже «виконано» й заасфальтовано. І не лише дорогу, а, за офіціальним повідомленням того ж таки т. Сицька, біля під'їздів до будинку «установлено 6 садових лавок».

Отже, тепер, виходить, і говорити вже нема про що. Все зроблено, все «виконано». Залишається здати скаргу в архів.

Так ми й зробили.

А через тиждень її знову довелося видобувати з архіву. Примусили це зробити учителі з того ж таки кооперативного будинку. Вони внесли невеличку корективу у повідомлення керуючого трестом «Дніпрожитлобуд». Учителі повідомили, що все, про що писав т. Сицько, «виконано»... лише на папері. Бо під'їзної дороги як не було, так і тепер нема. Садових лавок, «установлених» керуючим трестом біля кожного під'їзду до будинку, теж чомусь ніхто не бачив. В офіціальному повідомленні, підписаному власноручно т. Сицьком, вони є, а в натурі — і сліду не видно.

— То кому ж вірити? — допитуються вчителі. — Очам своїм чи товаришеві Сицьку?

Вірити, мабуть, треба товаришеві Сицьку. Він же бачив, що підписував!

Якими очима він дивився на свою бомагу? А тими, що йому замилили його ж підлеглі. З БУ-7!

Б. ГРИГОРЧУК.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ДВІ СЕНСАЦІЇ

Вони з'явилися у двох районних газетах. Одна сенсація історичного характеру, друга — географічного.

СЕНСАЦІЯ ПЕРША

Білопільська районна газета «Радянська правда» в № 109 (2973) (Сумська область) порадувала своїх читачів повідомленням про те, що в Хорезмі *«був виявлений Гулим, якому 213 років... Зовнішністю він нагадує ще молоду людину 120—125 років... У Гулима чудова пам'ять. Він добре пам'ятає Олександра Македонського, з яким зустрічався під час великого переселення народів, коли в нього пропала корова... За свідченням очевидців, Гулим збирається одружуватися».*

Повіримо газеті, що «в Гулима чудова пам'ять», а от у редактора газети Б. Худенка вона, видно, зовсім слабенька. Він, бачите, й забув, що Олександр Македонський жив і помер ще до нашої ери. А редакторові газети це треба знати на зубок. І ще треба придивлятися до того, що він передруковує з інших видань. «Неделя» подала цю «сенсацію», як пародію на псевдонаукову інформацію, а т. Худенко з серйозним виглядом смішить нею все птаство в районі.

СЕНСАЦІЯ ДРУГА

Ківерцівська районна газета «Ленінським шляхом» (Волинська область) в № 96 (2691) цілком серйозно повідала читачам, що *«в районі малого Курільського пасма... скеля Печерна виділяється у вигляді величезних «воріт» висотою 20 тисяч метрів. Цю природну «арку» і облюбували для лежбища морські леви-сивучі. Звірі легко залізають на неї, а коли у них з'являється бажання «пообідати», вони з високих ухабів пірнають у воду».*

Опублікувавши таку інформацію, редактор газети т. М. Маценко, сам того не відаючи, зробив, по-перше, величезне географічне відкриття: досі на картах світу ще не було «ухабу», який би сягав на 20 кілометрів заввишки! І, по-друге, «стрибнувши» з такої височини, теж розвеселив своїх читачів.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Мал. В. ГОРБАЧОВА

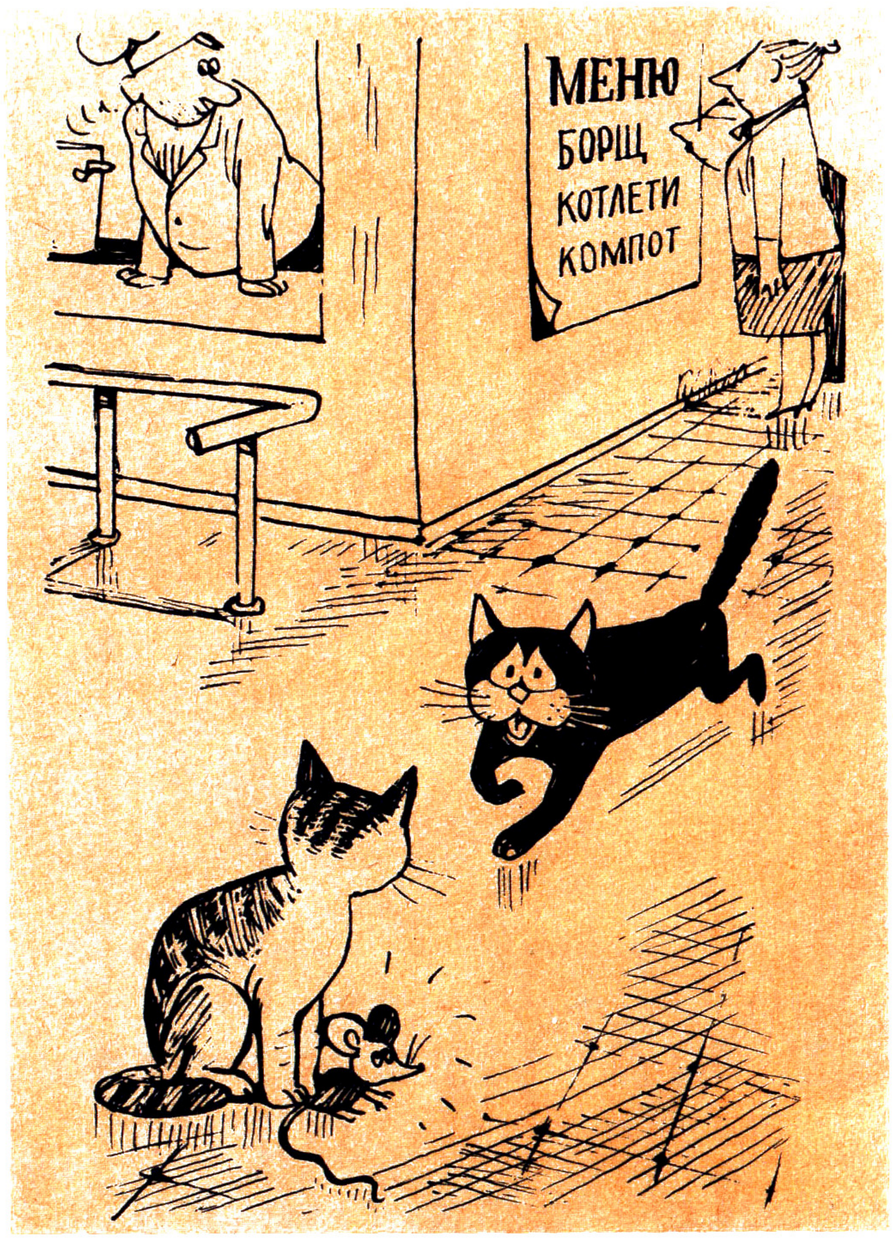

— Чого це ти, Васько, знову за мишей узявся?

— Вирішив урізноманітнити меню.

Страшне перо не в гусака...

«Мандруючи по селах, доводилось мені зустріти багато люду, що з мокрими чубами металися по горах і долинах».

(З листа до редакції).
Надіслав В. КОХАН.

с. Міжгір'я,
Закарпатської області.

—

«Міськпобуткомбінату на постійну роботу терміново потрібні фотографи та негативні ретушери».

(З об'яви).
Надіслав В. БЛАГОДИР.

м. Новоград-Волинський,
Житомирської області.

—

«Я не працював тому, що під час ожеледі отримав удар тротуаром по голові від чого було потрясіння мозку».

—

«Працюючи в радгоспі я потеряв інвалідність».

(Із заяви до суду).

«Передаю вам довідку від бригадира рогатої худоби».

—

«Його привезли у витверезник, де він горланив пісні чим заважав відпочивати відпочиваючим.

(З виступу на суді).
Зібрав В. ГРОМОВ.

м. Кіровоград.

—

«Облік матеріальних цінностей здійснюється за звітами матеріально-відповідальних осіб, які є і оборотними відомостями».

(З акта ревізора тресту «Київспецбуд»).
Списали працівники СМУ-5.

—

«Шофер Ясько Іван Григорович пробіг 50 тисяч кілометрів. На ремонт і запасні частини витратив 200 крб.»

(З виступу на звітних зборах колгоспників).

Подав І. ПРОСКУРНЯК.
Кіцманський район,
Чернівецької області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

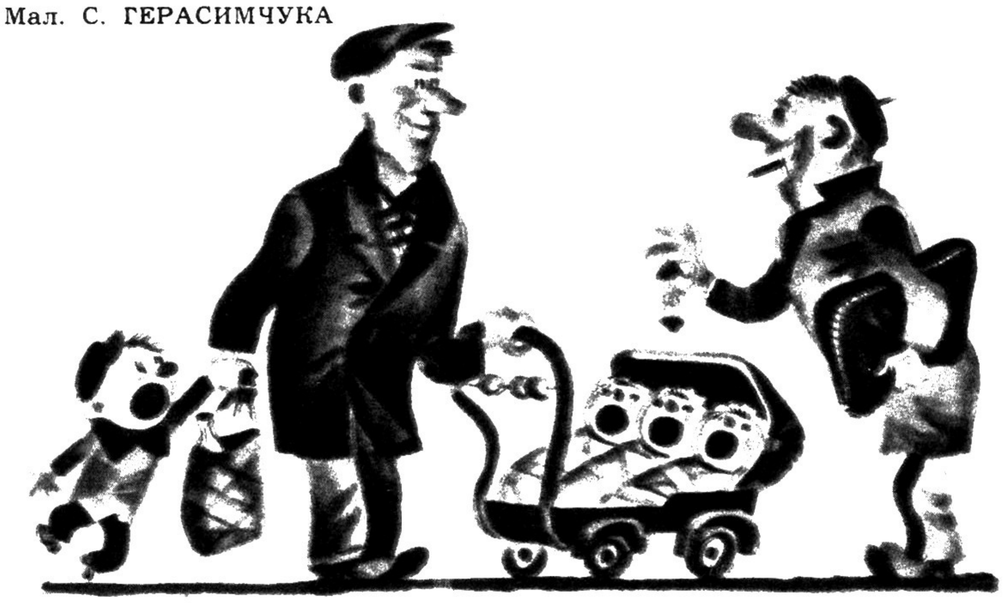

— А цього разу з ким поздоровити?
— З усім потроху.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● **У № 1 журналу, у фейлетоні «Балансуючі авторитети» Перець, зокрема, критикував керівників тресту «Сумсільгоспбуд» за те, що вони зволікають будівництво дитячих ясел та дитсадка на околиці м. Сум.**

Виконком Сумської облради повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, відповідають дійсності. Зараз цей будівельний об'єкт цілком забезпечено всім потрібним. Дитсадок-ясла будуть здані в експлуатацію у цьому році.

● **«Поради дієтчикам» — у цьому фейлетоні («Перець» № 3) ми критикували недоліки дієтичного харчування у м. Ужгороді та в ресторанах області.**

Закарпатське обласне управління торгівлі разом з правлінням облспоживспілки, обговоривши фейлетона, вжили заходів до ліквідації згаданих недоліків. У м. Ужгороді дієтичну їдальню вже відремонтовано. Після виступу Перця дієтичні страви готуються також і в інших їдальнях та ресторанах.

● **У № 6 «Перця» розповідалося «Про губителів природи». У Помічній, наприклад, миють паровози й вагони, а забруднені води скидають у міський ставок. Він перетворився вже на смердюче болото. Розповідалося також і про те, як з вини начальника Княгинецької рибдільниці, Більшовцівського рибгоспу, Івано-Франківського рибтресту, Ткаченка Ю. Ф. хлористим вапном потруїли в ставку рибу.**

На цей виступ Перця відгукнулися управління Одесько-Кишинівської залізниці та Івано-Франківські облвиконком і облпрокуратура.

Управління Одеської залізниці повідомило, що в 1966 році на станції Помічна розпочато капітальне будівництво механізованого пункту комплексної підготовки вагонів. Брудну воду після промивки вагонів будуть відводити через каналізаційні колектори та очисні споруди.

Івано-Франківські облвиконком та облпрокуратура повідомили, що виступ Перця було обговорено на загальних зборах робітників рибгоспу «Більшовці». Начальника рибдільниці т. Ткаченка суворо попереджено. Він сплатив і штраф, накладений на нього держрибінспекцією.

Для компенсації загиблої риби рибгосп «Більшовці» випустив у річку Свірж більше 100.000 мальків цінних видів риб.

Облвиконком зауважив також інспекторові обласного рибнагляду Лазарчуку за недостатню принциповість і вимогливість до порушників правил рибальства.

НА ГОРОДІ БУЗИНА...

А В КИЄВІ — новина: появилися облігації позик, що «вільно обертаються». Про це усіх посполитих і повідомляє спеціальними листівками Управління держтрудощадкас і держкредиту Української РСР.

Все, як бачите, може бути, коли в людей од грамоти голова обертом піде.

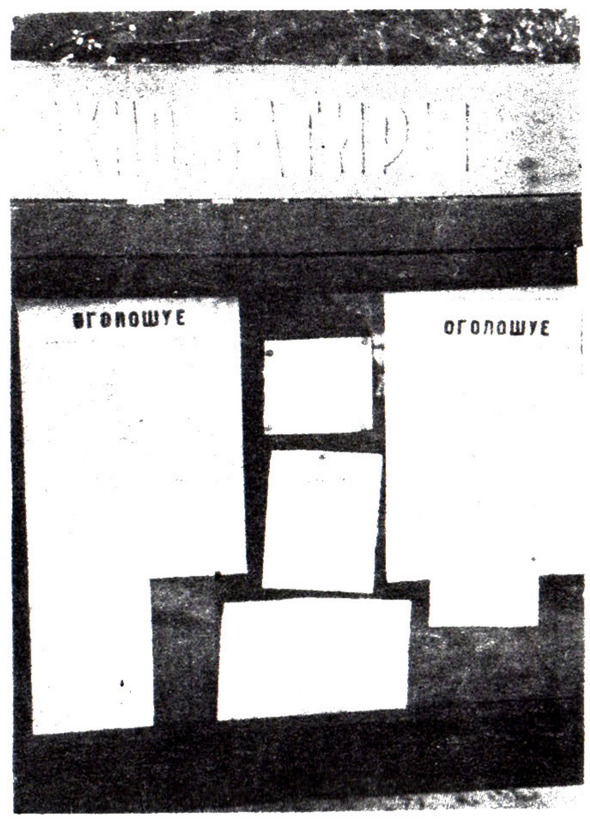

А НА КИЇВЩИНІ — райцентр Кагарлик. А вже аж у Кагарлику — дядько. Сурйозний, либонь, дядько, бо ж за «мероприємства» відповідає. Але усе смішне любить. Тому й на сміх людям зробив у Кагарлику «Вікно сатири», яке правує тут за дошку об'яв.

Дивляться люди на те «вікно» і сміються. Сміються навіть кури.

Але дядькові плювати на курей — його цікавлять «галочки». Оті самі, що на різних бомагах ставляться, щоб показати, що, мовляв, таке-то й таке-то «мероприємство» проведено.

А В ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ — дяді-заготівники. Сидять вони на центральному ринку в заготовчому пункті № 2 і приймають «шкуры всех видов».

Як подумаєш, що й на тобі є шкіра, і що в Дніпропетровську її теж можуть «заготовити», — аж мороз дере поза шкірою. Бо все-таки своя шкіра — ближче до тіла, ніж ота вивіска до здорового глузду.

А В СЕЛІ ЖОРНАВА на Закарпатті оселився якийсь приблудний дядя по імені Жуан. У новому будинку оселився. Про це жителів Жорнави повідомили спеціальною кіноафішею, яка закликала усіх подивитися кінофільм «Новый дом Жуана».

А НА КІРОВОГРАДЩИНІ між м. Олександрією та виселком Димитрове є така штука, як «дижурный матриял». А щоб хтось, не дай боже, не прогавив, бува, такої диковини, то спеціальний щит обіч дороги звертає на це «внимания».

А здорового глузду в усіх цих випадках нема. Воно й зрозуміло: який глузд може бути, коли воно — на городі бузина, а в Києві дядько.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 21 (751) (на украинском языке). Підписано до друку 19. X. 1966 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 37622. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06101. Тираж 750.000.

Відсканував і опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. К. ЗАРУБИ

ДАЙ СВИНІ РОГИ...